

ELŐSZÓ

Szeretném hinni, hogy a pillanat, amikor 1983. szeptember 14-én először magamhoz öleltem újszülött kislányomat, örök életemre velem marad, csak hogy az a nap nem volt annyira egyszerű.

Vannak olyan napok, amelyek vánszorognak, máskor meg csak úgy repül az idő. Lányom születésének napja ez utóbbi kategóriába tartozott – mintha minden egyszerre történt volna. A fiunkkal, Alexszel ellentétben, aki három és fél évvel korábban született, a kislányunk szinte pillanatok alatt pukkant a világra, mint egy dugó a pezsgősüvegből. Amy módra érkezett: rúgkapálva és sikoltozva. Esküszöm, életemben senkit nem hallottam ilyen hangosan sírni. Szívesen mondanám, hogy dallamos volt a sírása, de nem volt az, csak hangos. Amy négy nappal a tervezett dátum után született, és ez örökre így is maradt a későbbiekben: egész életében mindenholnan elkésett.

Észak-Londonban, Enfieldben, a Chase Farm kórházban jött világra, nem messze a southgate-i házunktól. És mivel a születésén gyorsan túlestünk, a családtagok – nagyszülők, nagynénik, nagybácsik és unokatestvérek – hamar összegyűltek, csakúgy,

mint bármilyen más családi eseménykor, lett légyen az jó vagy rossz, és körülállták Janis ágyát, hogy köszöntsék az új jövevényt.

Rendkívül érzelmes fickó vagyok, főleg, ha a családomról van szó, és ahogy ott tartottam Amyt a karjaimban, arra gondoltam, én vagyok a legszerencsésebb ember a világon. Nagyon örültem, hogy lányunk született, mert Alex világrajövetele után reméltük, hogy lesz majd egy húga is. Janisszel már jóval korábban eldöntöttük, milyen nevet fogunk adni neki. Egy zsidó hagyományt követve a gyermekeinknek úgy választottunk nevet, hogy ugyanazzal a kezdőbetűvel kezdődjön, mint valamelyik eltávozott ősrünk. Alexet édesapám, Alec után neveztük el, aki tizenhat éves koromban halt meg. Ha még egy fiunk lett volna, akkor neki a kissé jazzes Ames nevet választottuk volna.

– Legyen Amy! – mondtam, és azt gondoltam, hogy ez nem annyira jazzes.

Jókorát tévedtem.

Végül tehát Amy Jade Winehouse lett. A Jade nevet nevelőapám apja, Jack után kapta.

Amy gyönyörű volt, és a megtevesztésig hasonlított a testvérére. Ha visszanézem a képeket, amelyek egyidős korukban készültek, szinte alig tudom megkülönböztetni őket. A születése utáni napon bevittem Alexet, hogy megnézze a kishúgát, és készült ekkor néhány elbűvölő fotó kettőjükről, amelyeken Alex Amyt ölelgeti.

Huszonnyolc évig nem is láttam azokat a képeket, aztán 2011 júliusában, egy nappal azelőtt, hogy New Yorkba indultam, Amy felhívott. Rögtön hallottam a hangján, hogy nagyon izgatott.

– Apa, apa, gyere át – mondta.

– Nem tudok, drágám – válaszoltam. – Tudod, hogy ma koncertem van, holnap pedig korán indul a gépem.

Ő tovább győzködött.

– Apa, megtaláltam a képeket. Muszáj átjönöd.

Aztán hirtelen rádöbbsentem, hogy miért volt olyan izgatott. Mivel rengeteget költözködött, egyik alkalommal eltűnt egy doboz családi fotó, amit aznap reggel talált meg.

– Muszáj átjönöd.

Végül a taximmal átmentem a Camden Square-re, és megálltam a háza előtt.

– Csak egy percre ugrok be – mondtam, mivel tudtam, hogy nem lehet neki nemet mondani. – Rengeteg a dolgom.

– Ó, apa, te mindig olyan gyorsan lelépsz – válaszolta. – Maradj egy kicsit.

Bementem utána a lakásba. A fotók, amelyeket megtalált, ott heverték az asztalon. Rájuk néztem. Voltak jobb képeink is, de egyértelmű volt, hogy ezek nagyon sokat jelentenek számára. Az egyikén Alex volt látható, amint az újszülött Amyt ölelgeti, a másikon Amy tinédzserként, de a többin csak családtagok és barátok voltak.

Kezébe vett egy képet anyámról.

– Gyönyörű volt, nem? – kérdezte.

Aztán felvette az Alexről és róla készült fotót.

– Nézd csak Alexet! – mondta, hangjában büszkeséggel és némi testvéri rivalizálással.

Egyesével kezébe vette a képeket, megnézte őket, és mindegyikről mondott valamit. Nekem meg az jutott eszembe, hogy itt van ez a gyönyörű nő, világhírű, emberek millióinak hozott örömet az életébe, és közben egy teljesen átlagos lány maradt, aki imádja a családját. Borzasztó büszke vagyok rá. Nagyon jó gyerek a lányom.

Csodálatos volt vele lenni aznap: remekül érezte magát. Nagyjából egy óra elteltével indulnom kellett, úgyhogy megöleltük

egymást. Amikor magamhoz szorítottam, éreztem, hogy Amy újra a régi: kezdett megerősödni – nem sokkal korábban építtetett a házába egy fitnessztermet.

– Ha visszajöttél, a stúdióban megcsináljuk a duettet – mondta, miközben mentünk ki az ajtón.

Volt két közös kedvenc dalunk, és Amy fel akarta venni velem az egyiket.

– Rendesen fogunk próbálni rá – mondta.

– Hiszem, ha látom – válaszoltam nevetve.

A közös éneklés korábban is sokszor szóba került már. Jó volt, hogy újra felhozta, és hogy ilyen lelkesen beszélt róla. Elindultam, és még intettem neki a taxiból.

Soha többet nem láttam élve a lányomat.

* * *

Azon a pénteken megérkeztem New Yorkba, és egyedül töltöttem az estét. Másnap meglátogattam az unokatestvéreimet, Michaelt és a feleségét, Alisont, akik az 59. utcában laktak. Michael néhány évvel korábban települt át Amerikába, akkor, amikor összeházasodtak Alisonnal. Volt egy háromhónapos ikerpárjuk (Henry és Lucy), és alig vártam, hogy lássam őket. Imádnivalók voltak a gyerekek. Henry éppen az ölemben ült, amikor csörgött a telefon. Michaelt az apja, a Londonban élő Percy nagybátyám hívta. Michael átadta nekem a kagylót. A szokásos csevegés zajlott:

– Helló, Mitch, hogy vagy? Hogy van Amy?

Mondtam neki, hogy jól, és hogy egy nappal New Yorkba érkezésem előtt találkoztam vele.

Ekkor megszólalt a mobilom. A kijelzőn Andrew neve jelent meg, ő volt Amy testőre. Amy gyakran hívott fel Andrew tele-

fonjáról, úgyhogy mondtam a nagybátyámnak, hogy szerintem Amy lesz az, és visszaadtam a kagylót Michaelnek.

Henry még mindig az ölemben ült, amikor felvettem a telefont.

– Helló, drágám! – mondtam.

Nem Amy volt az, hanem Andrew. Alig értettem, amit mondott. Alig tudtam kivenni a szavait:

– Haza kell jönnöd, haza kell jönnöd!

– Mi van? Miről beszélsz?

– Haza kell jönnöd – ismételte.

Szinte megszűnt körülöttem a világ.

– Meghalt? – kérdeztem.

– Igen – válaszolta Andrew.